

Évközi 25. vasárnap

Lk 16,1–13

„A világ fiai okosabbak”

Ritka történettel és ritka relációval állunk szemben ebben a történetben. Jézus példázatai legtöbbször az egyszerű és a szegény emberek világából származnak. A szegények világából nézi a gazdagokat. Itt viszont fordított a helyzet, a gazdagok világát mutatja be. Az intéző agyafúrt ember, afféle manager, aki tudja, hogyan kell az ügyintézés közben megkárosítani gazdáját a saját hasznára. De valószínűleg mégsem annyira ügyes, hogy ez ne tudódjon ki.

Gazdája a könyvelésből rájön a csalafintaságaira. Elbocsátás fenyegeti, ezért meglepő cselhez folyamodik. Míg a gazdának dolgozott, az adósok utálták, mert célja az volt, hogy minél többet kiszedjen belőlük. Most azonban rájött, meg kell vásárolnia a könyörületüket. Újabb szabálytalanságot követ el. Átírja a könyveket. Nincs megoldás, a világ dolgait eszköznek kell használni a barátok megszerzése érdekében.

A konklúzió, „a világ fiai okosabbak” a világosság fiainál. Meglepetést, amelyet könnyen félre lehet érteni.

Jézus és az evangélista nem helyesli a csalást, nem is ezért állítja középpontba az intézőt, a hamis „sáfárt”, hanem azért mert valamit megértett. Nagyobb biztonságot ad a testvéri közösség, a könyörület kapcsán kiváltott hála, mint a jó állás. Eddig az anyagi biztonságban hitt, most az anyagiakkal megvásárolható hálában.

Megszűnik a kötődése ahhoz a világhoz, amelynek viszonyai-val foglalkozik, eszközként használja őket. Ezt akarja tanítani a történet. A legfurcsább, hogy ezt egy korrump ügyintéző érti meg, pedig Jézus ezt akarja prédikálni a környezetének. A világ, a világosság fiai számára csak eszköz. Érdekes módon ezt a világ fiai előbb értik meg, mint a világosság fiai.

A kereskedelemmel foglalkozók tudják, apró ajándékokkal kell odacsábítani a vevőt. A vevőnek előbb a lelkére, a szimpátiájára, a vonzalmára vadásznak, azután számítanak a jó tüzletre.

Jézus tudja, az őt követőknek hátsó szándék nélkül kell megérteni ezt az igazságot. A mi igazi célunk az Isten országának építése, az Isten könyörületének bemutatása a bűnösök számára. Ebben éppen úgy fel lehet használni a világi dolgokat, mint a „hamis

sáfár” tette. Érthetetlen ellentmondást tár fel, azok, akik a világban élnek, akik nem indultak el az evangélium útján, mégis megértik, nem a pénz a legfontosabb.

Ezt megérteni és megértetni a jelen világban nem is olyan könnyű. Mindenki a pénze után fut, a pénzért ölik egymást az emberek. A pénz a hatalom céljának tekintik, pedig legfeljebb csak az eszköze lehet.

Minden ember gazdag akar lenni, és amikor ez sikerül, ismét szeretne egyszerű szegény ember lenni, akinek az életét nem a bevétel és a kiadás kettőssége határozza meg. Szeretné, ha olyan emberekkel lenne körülvéve, akik nem számolnak állandóan. Akik tudják, a barátság, az emberség, a hála, a könyörület az emberi élet legnemesebb dolgai közé tartoznak. A pénz világában azonban ilyen nem létezik. Csak adok és kapok, van. Jézus átnéz ezen a világon, és ezzel a történettel arra tanít, mi is lássunk túl ezen a világon.

Vajon a mi kis apró ravaszságaink mire valók, és mit eredményeznek?

A hűtlen intéző imája

Urunk, kérünk, ne hallgass ordító ellenségünkre, aki szüntelenül vádol minket trónusod előtt! Tekints kegyesen mulasztásainkra, amint mi is megbocsátunk ellenségeinknek. Áldunk téged, Urunk, aki arra tanítasz, hogy kölcsönt adva ne várjunk viszonzást! Add, Urunk, hogy ne feledjük el soha, hogy tetteink elkísérnek minket! Segíts minket, hogy bölcs sáfáraid példájára tekintsünk, akiket befogadtál örök hajlékodbá! Amen.